

УДК 234.765

Аліна Бабій

магістрант кафедри управління та
бізнес-адміністрування

Інна Сурай

д.н.держ.упр., професор,
професор кафедри публічного
управління та адміністрування

Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника

м. Івано-Франківськ

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

Державна інформаційна політика є важливою складовою зовнішньої і внутрішньої політики країни та охоплює всі сфери життєдіяльності суспільства. Бурхливий розвиток інформаційної сфери супроводжується появою принципово нових загроз інтересам особистості, суспільства, держави та її національній безпеці. Інформаційна безпека розглядається як складова національної безпеки країни, а також як глобальна проблема захисту інформації, інформаційного простору, інформаційного суверенітету країни та інформаційного забезпечення прийняття урядових рішень. Як зазначають науковці Р. В. Бондаренко та В. М. Михальчук – “Інформаційній безпеці сьогодні приділяється значна увага як науковців, так і держави. Нині у науковій літературі склалося три основні концептуальні підходи до визначення сутності інформаційної безпеки:

- 1) інформаційна безпека як складова національної безпеки; 2)

інформаційна безпека як стан захищеності інформаційного середовища та національних інтересів від можливих загроз; 3) інформаційна безпека як стан системи, який здатний забезпечити цільові параметри безпеки.” [1].

Інформаційна безпека – стан захищеності життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, при якому запобігається завдання шкоди через неповноту, несвоєчасність та недостовірність поширюваної інформації, порушення цілісності та доступності інформації, несанкціонований обіг інформації з обмеженим доступом, а також через негативний інформаційно-психологічний вплив та умисне спричинення негативних наслідків застосування інформаційних технологій. Правову основу інформаційної безпеки становлять Конституція України, Закон України "Про основи національної безпеки України", цей та інші закони України, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, Доктрина інформаційної безпеки України, а також видані на виконання законів інші нормативно-правові акти України [3].

Інформаційна безпека сфери публічного адміністрування може також бути класифікована за характером ризиків. Якщо ризики носять технологічний характер і стосуються безпеки обладнання та програм, використовують поняття «кібербезпека». У Законі України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» кібербезпека розуміється як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства та держави під час використання кіберпростору, за якої забезпечуються сталий розвиток інформаційного суспільства та цифрового комунікативного середовища, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних і потенційних загроз національній безпеці України у кіберпросторі. Невдалість вказаного легального визначення значним

чином утруднює його розуміння, оскільки більшість його складових потребує окремого тлумачення. Так само було б доцільно для цілісного сприйняття розмежувати категорію «кібербезпека» з категорією «інформаційна безпека» [2]. На мою думку, кібербезпека є складовою інформаційної безпеки органів публічної влади, поряд з особистою та корпоративною інформаційною безпекою. Однак обґрунтування вказаної позиції та розробка пропозицій щодо правового закріплення такого розмежування потребують здійснення окремих наукових досліджень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бондаренко Р. В., Михальчук В. М. Інформаційна безпека держави. Інвестиції: практика та досвід. 2021. № 5. С. 95–101.
2. Інформаційна безпека як основа національної безпеки : веб-сайт.
URL: <https://core.ac.uk/>
3. Про засади інформаційної безпеки України : веб-сайт. URL:
<https://ips.ligazakon.net/document/JG3TH00A?an=3>